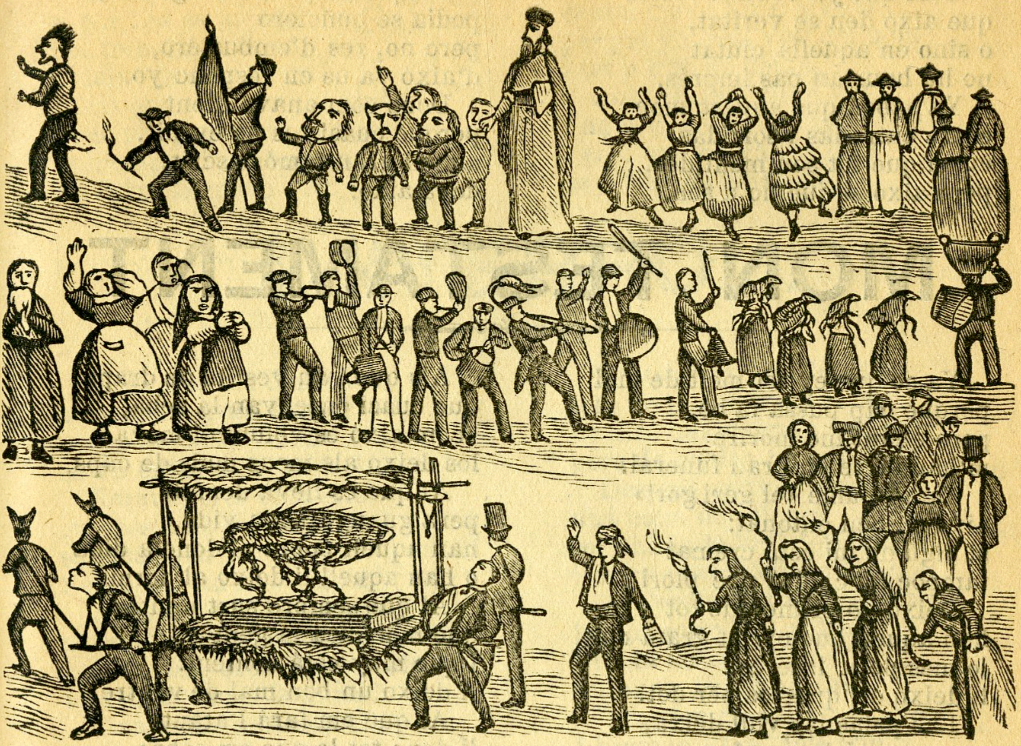

TESTAMENT Y ENTERRO
DE UNA PUSSA
ESPLICAT AB GRANS GATADAS COM HU VEURÁ LO QUE HU LLEIGEIXI. PER J. F. (A) Q.

A una ciutat molt grandiosa
un gran cas va sucsuhí
perque allí si va morí
la pusa mes horrorosa.
Potsé n'han sentit parlá
de sons fets i sas assanyes
perque ab sas males entranyes
a mitg mon va derrotá.
Li van trobá el testament,
que crec que el va escriura ella,
dintre el forat d'una orella
i el va lleigí molta gent.
Com era cosa desenta
tothom lo volgué lleigí,
i per poderlo adquirí
lo varen portá a la imprenta.
Passava d'un milió
los examplars que es van fe,
i aquet romanso o papé
es una copia d'alló.

Com que ya veurán vostés
que això deu se veritat,
o sino en aquella ciutat
no hu haurían pas imprés.

Ya saben que aquest mon
entre entradas i sortidas
cuasi que tot son mentides...
pero això si que no u son.

Perqué el que va lleigí alló,
podía se buñolero
pero no, res d'embustero,
d'això ya us en responc yo.

Dons com anava diént
perque cuasi res no ey dit,
aquell gran famós escrit,
deya això:

MON TESTAMENT

Ya se que ey fet molt de mal
perque cap pussa fa bé,
pero quant me moriré
m'han de fe un gran funeral.

Cantareume «el gori gori»
això si, ben entonat:
si algú de mi está cremat
tampoc no caldrá que plori.

Deixo yo primé que tot
han aquell que ey fet gratá mes,
lo mes petit interés:
li deixo els quartos per dot.

Las pelas las vull deixá,
sense contá las agafas,
als que siguin mes estafas
i aixís no haurán d'estafá.

Las monedas de vint rals
son duros i els deixeré
han aquell que no paga ré,
m'agradan homes formals.

I tot lo demés de plata,
o deixo sense interés
han aquell que sens mes ni mes
han molts que están bons los mata.

Ara tinc de deixá l'ort
i no ya qui s'el mereixi...
pero es precís que yo el deixi
antes nom vinga la mort.

Las dobletas de cinc duros
la maitat son pels gurrerus
i els altres pels embusteros
i aixís surtirán d'apuros.

Las dobles de quatre son
pels mes dropus i dolents,
i si acás no están contents,
que vinguin al altre mon.

Als que van vestits de draps
que cuasi ensenyan la seba,
«com això es voluntad meva»
los deixo als meus mals de caps.

Al que es lleva dematí
pera guanyarse la vida,
han aquell pobre al dono a dida
o han aquell li deixo al dormí.

Al que sempre surt i entra,
que mortifica la gent
i que may está content:
li deixo un bon mal de ventre.

Al que em fará l'ataut
li dono tot lo que em sobre
pero si per cas es pobre
o deixo ab un geperút.

Al que per mi toqui a morts
que deurá se el campané
han aquel li deixo també
totas las vinyas i orts.

Als fossés los vull deixá
tot lo que costa una guerra
i sent mil jornals de terra
per quant m'hagin d'enterrá.

Al que trobin que es mes xato
«això hu deixo encarregat»
ni que tinga el nas xafat
li han de dá el meu retrato.

Al que no es vulga casá
i vulgui formá maranyas,
li deixo totas las banyas
del remat de bestiá.

A la noya mes felís
pel dia que fassi boda
li deixo totas las modas,
de portaru tot postís.

An aquell que no siga bort,
si per cas es jugadó
i el treballá li fa pó,
li deixo la meva sórt.

Als que van per tot arreu
i que sempre están cridant,
i un empleo van buscan
los deixo la meva veu.

Ya es poden acontentá:
canteume el kirie leysón
perque yo men vay del mon
i tot o tinc de deixá.

Aquí teniu l'últim vot
i aquí os deixo en nom de Deu,
i com que no ya res meu
os u tinc de deixá tot.

ENTERRO...

A las tres del dematí
an aquella gran ciutat,
ningú de tot lo veinat
se va cuidá de dormí.

Norante tres escallóts
grossos a no pugué mes
sonaban per los carrés
i els tucavan nou ninots.

Aguereu vist la gentusa;
espentas, crits, quin tresbals!!...
tan be rics, com manestrals
tothom a veure la pussá.

Una colla d'esmulets
estaven encarregats
de fe miulá tots los gats
i de dispará cuhuets.

Van llogá nou geperuts
«ara que hi soc tot o xerru»
per avisá per l'enterro
sens pará de fe estornuts.

«A cala pussa tot Deu»
deya un boig en castellá:
«L'enterro aurém d'arreglá»
va, feu vía que ya si veu.

Va compareixén canalla
tots agafats per la ma,
i dos d'allá l'Ampurdá
anavan tocan la gralla.

A las vuit del dematí
l'enterro ya es comensava,
lo mes mal que pluviscava
al moment que va surtí.

Al davant «haveu d'entendre»
i anava un que es diu Rumescu
que ballaba el tiu frescu
i un altra li anava a ensendra.

En seguida una bandera
feta de llac d'una bassa,
no diré que valgués massa
pero de bonica hu era.

Després anavan passán
una colla de fulanos
tot ballán lo ball dels nanos
i entre mitg d'ells un gegant.

Al detrás deu minyonetas
i totas salta que salta,
i l'una detrás l'altre
tot anan fen figaretas.

I tot fen ram, patam, plam
i bramán i fen mols trinus
seguían un mun de guinus
i tots ab uns mocs de pam.

I un vestit de Moro Musa
marxava portant dos covens:
junt ab una colla de jovens
que tots anavan de pussa.

Era un vestit imitat
ab las pussas que vayém;
era una cosa ab extrém
alló tan ben arreglat.

Després una gran música
tocán un fandango trist:
«diu que may del mon s'ha vist
una cosa tan bonica.»

Eran a cual mes ganduls
los músics i els grans panarras,
se daban cops a las barras
i patacades al cul.

I després d'això passavan
una colla de bagasses
i com estavan tan grasses
totas alhora ploravan.

Tot un acompayament
de mes de deu mil persones
jayus, nois, homens i donas,
ya en podeu contá de gent.
L'un vestit de vermell,
l'altre tot vestit de vert,
alló era un desconcert,
ningú tenía servell.
Com que ab això ningú es cansa
ya podeu aná cantán...
que tot anant caminan
ballavan la quantre dansa.
Allí giscles, allí plos,
xiulets, badalls i hasta rots:
es a dí que de tots, tots
era el mes escandalós.
Una barraca de canyes
tirada per quatre bous,
tots portavan vestits nous
pero no portavan banyes.
I tots los que feyan llum
per achas, trossos de corda:
i una dona que era sorda
cridava: feu massa fum.
Després vingué l'ataut,
tota feta de redoltas
i cantava las ensoltas
un gitano que era mut.
La ataut sense costellas:
tot lo jas era d'espart;
i com es mol regular
lo portavan quatre vellas.
¡I quinas caras mes feyas
anavan al cap de dol
i anavan ab desconsol
quatre escura chimaneas!
Després un carro de ferro
que donava molts trotolls,
tot ple de chinches i polls...
era el final del enterro.
Quant van acabá el camí
que era dal d'una montanya,
¡quina cosa mes estranya
lo que allí va sucsuhí!
Se va posá a pluviscá
comensá el mon a fe brams,
pluja, pedra, trons i llams,
alló feya esparverá.
Ningú s'estava segú,
tothom temía la mort;
se sen un tro molt refort...
ya no es va veure ningú...
¿Doncs veyám qui esplicará
lo que allí va sucsuhí,
si tothom se va morí
vustés deurán preguntá?
Sols hu sap aquet papé
las assanyas tal com son,
que a vingut... del altre mon,
de quin modu, no hu sé.

Qui vulgui passá un bon rato
i olvidar mals pensaments,
que esquitxi cinc centimens
que em sembla que es prou barato.

FI

Es propietat de Joan Grau. Imp. «La Fleca»

REUS.—En casa de Joan Grau, carré de Aleus, núm. 1, es venen romansos, sainets, histories i llibrets a preus equitatius. Dipósit de llibrets per a fumar i capses de mistos, gran surtit de paper d'escriure, sobres per cartes, plomes, mangos i llapideres. Gran surtit de paraigües, sombrilles, vanos, juguets i nines, etc., etc.